OLIMPICII
în vizită la **sportul**

Ziua cea mare!

După multe, multe săptămîni de febrile pregătiri, cuplul Gheorghe Biro *(antrenor)* și Ileana Silai *(elevă sîrguincioasă) a început să culeagă primele roade. Între acestea : cîteva succese de prestigiu, rezultate și recorduri care spun ceva și, poate mai mult, o victorie asupra scepticismului unora.*

Sînt vreo cîțiva ani de cînd alergătoarea clujeană Ileana Gergely a reapărut pe stadion, după o pauză competițională de 3 sezoane (timp în care s-a și măritat), nu numai sub numele cel nou — Ileana Silai — ci cu totul o altă atletă, mai suplă, mai puternică, mai rapidă. Rezultatele au crescut ca valoare de la un an la altul, dar ele n-au adus totuși deplină mulțumire atletei și antrenorului ei. Ambii visau la ziua în care recordul României pe 800 m va fi undeva prin preajma a 2:02,0 și pentru aceasta, cursă de cursă, Ileana Silai încerca mereu. Conducea cu regularitate întrecerea, indiferent care-i erau adversarele, trecea la 400 m sub 60 de secunde, dar în finalul alergării, mîini nevăzute îi agățau bucăți de plumb în jurul glesnelor. Ritmul alergării se reducea astfel, văzînd cu ochii, și ziua atît de mult dorită întîrzia să mai vină...

Observațiilor și criticilor de tot felul referitoare la o anume încăpățînare în folosirea mereu și mereu a aceluiași grafic de cursă, Ileana Silai le răspundea invariabil :

— Azi n-am reușit ! Dar într-o bună zi...

Și ziua aceasta la care a visat, pentru care s-a pregătit ca puțini alți sportivi ai noștri, a fost 19 iunie 1968. Ileana Silai a luat startul în cursa de 800 m într-un concurs la Berlin, după ce, cu 3 zile mai înainte, cîștigase la Budapesta și stabilise un nou record național cu 2:05,2. Între adversare, și olandeza Maria Gommers, recordmană a lumii în proba de 1500 m (4:15,6), care a condus o bună parte a distanței.

Credincioasă vechii tactici, Ileana Silai a trecut la jumătatea cursei în 58,9 s. Numai că de data aceasta „mîinile nevăzute" n-au mai găsit momentul să-i agațe plumbul încetinitor... Atleta avea acum în picioare zeci și zeci de kilometri de alergare, în zeci și zeci de lecții de antrenament, în care, nu o dată, a folosit încălțări de... plumb adevărat ! Gommers n-a putut face nimic în fața impetuozității Ilenei și după cursă a venit s-o îmbrățișeze nu numai pentru victorie, ci și pentru noul său record de 2:02,6. ZIUA CEA MARE VENISE, AȘADAR, PENTRU ILEANA SILAI ȘI ANTRENORUL BIRO ! **Și nu într-un concurs oarecare și nici măcar pe o pistă îndigenă !**

Au trecut cîteva zile. Un nou start internațional, de data aceasta în localitatea Osnabrück din R.F. a Germaniei. Ileana Silai nu s-a aflat la ora concursului în cea mai bună stare de sănătate și a resimțit călătoria de multe ore cu avionul, efectuată chiar în preziua întrecerii. Și totuși... dar mai bine să redăm cuvintele interlocutoarei noastre :

— Am pornit în cursă destul de îngrijorată, dar la fel de ambițioasă ca în oricare altă competiție. Imediat de la start tot Gommers a trecut în frunte. La 400 m. mi s-a strigat că realizasem 59,1 s. Era bine, conform planificării. Tot în frunte am fost pînă spre sfîrșit. Cu 120 de metri înaintea sosirii am declanșat sprintul final. Mi-am surprins adversarele și imediat am avut un avans de 3—4 metri asupra urmăritoarelor. În linia dreaptă am greșit. În loc să trec imediat pe culoarul unu, am continuat să fug pe al doilea, lăsîndu-i suficient loc olandezei Laman-Kaizer să poată trece pe lîngă mine. Ea m-a învins, dar eu mi-am îmbunătățit cu o zecime recordul de la Berlin și cred că fără greșeala amintită poate că nici nu m-ar fi întrecut. Este o lecție pe care n-o voi uita curînd.

În continuarea discuției, Ileana Silai ne-a vorbit cu multă încredere despre viitoarea sa activitate. Urmează cîteva zile de pregătire la Cluj, apoi meciul cu Cehoslovacia și Iugoslavia la Trînec (14 iulie, prima întîlnire cu Nikolici) după care va lua startul la Campionatele internaționale ale României, la Poiana Brașov (27—28 iulie). După aceea, TOTUL VA FI SUBORDONAT PREGĂTIRII PENTRU OLIMPIADĂ.

— Consider că am destulă rezistență chiar și pentru curse mai tari. Ceea ce-mi lipsește încă este viteza. În această direcție mă voi antrena săptămînile ce vin. De aceea, la naționale nu voi forța la maximum și poate că nici la Jocurile Balcanice de la Atena, deși în Grecia o voi întîlni, probabil, din nou pe iugoslava Vera Nikolici, favorita nr. 1 la titlul olimpic. Am convingerea că pot și trebuie să fac încă și mai mult, că sînt capabilă de rezultate încă și mai bune.

Să fie oare numai 19 iunie „ziua cea mare" pentru Ileana Silai ?

Romeo VILARA

ȘAPTE PAȘI SPRE... MEXIC!

DUPĂ suita competițiilor interne (inclusiv campionatele naționale) desfășurate la începutul sezonului, lotul olimpic de caiac-canoe a participat — începînd de la mijlocul lunii iunie — la 7 regate internaționale. Cititorii își amintesc, desigur, din cronicile acestor competiții, că de fiecare dată — la **Grünau, Stockholm, Praga, Viena, Bydgoszcz, Tampere și Belgrad** — sportivii români au avut o comportare remarcabilă, cucerind numeroase victorii (în total 41 !) și ocupînd, uneori, primul loc în clasamentul pe națiuni.

Succesele se cuvin, fără îndoială, subliniate, elogiate. Trebuie însă interpretată evoluția „olimpicilor" exclusiv prin prisma acestui bilanț cifric ? După părerea noastră, nu ! Și iată de ce.

În primul rînd, este necesară precizarea că **participarea la diferite regate internaționale nu a urmărit obținerea unor anumite rezultate și, ca atare, ea n-a fost precedată de o pregătire SPECIALĂ.** Dacă s-ar fi făcut acest lucru, cu siguranță că numărul victoriilor — și așa impresionant — ar fi fost mult mai mare. S-a lucrat însă normal, cu respectarea deplină a cerințelor de pregătire ale acestei etape și considerăm că orientarea colectivului de specialiști, condus de antrenorul emerit **Radu HUȚAN**, a fost absolut cea potrivită. De aceea nu vom insista, în această retrospectivă, asupra locurilor ocupate în diferite probe de sportivii noștri (mai ales că, uneori, gazdele au încercat să faciliteze victoria echipajelor proprii, așa cum s-a întîmplat la Grünau și Bydgoszcz) ci, mai mult, asupra îndeplinirii unor obiective vizînd pregătirea în ansamblu.

Ce se poate spune, deci, după cele șapte regate internaționale ?

● Prin formarea diferitelor echipaje, în funcție de caracteristicile de program ale regatelor și de adversari, s-a reușit ca în această scurtă perioadă să se „ruleze" aproape întregul lot olimpic, verificarea sportivilor făcîndu-se astfel în condiții optime.

● Făcînd abstracție de rezultatele obținute, a reieșit că la toate regatele, majoritatea echipajelor noastre au concurat la nivelul așteptărilor, cel cerut de actuala etapă de pregătire, neînregistrîndu-se surprize care să îngrijoreze.

● Participarea la toate aceste competiții a constituit un bun prilej de omogenizare a echipajelor, de încercare a diverse „formule", lucru pe cît de important, pe atît de dificil, deoarece — după cum se știe — la aproape toate probele există un mare număr de candidați.

● În special la ultimele verificări internaționale s-a constatat o creștere valorică a sportivilor, o mai bună pregătire fizică (unii caiaciști au participat, cu succes, la cîte trei și patru probe) și o siguranță de concurs accentuată.

● Pozitiv este și faptul că, așa cum rezultă din analiza evoluției olimpicilor români la toate cele șapte regate internaționale, nivelul valoric se menține ridicat atît la caiac cît și la canoe, la băieți și la fete.

● Cu prilejul acestor concursuri, sportivii noștri au întîlnit cei mai redutabili adversari europeni și, în compania acestora, au avut posibilitatea unei verificări de mare utilitate pentru stabilirea realului raport valoric, existent la această oră, și pentru pregătirea lor viitoare.

Referindu-ne, totuși, la rezultate — criterii fără valoare de verdict final în acest moment, dar, nicidecum, neglijabile — se poate aprecia pe probe (bineînțeles, cele olimpice), situația următoare:

La caiac simplu nu poate fi stabilită o anumită ierarhie, în primul rînd datorită faptului că în cadrul lotului nostru olimpic preocuparea principală este îndreptată spre alcătuirea celor mai valoroase ECHIPAJE.

În proba de caiac dublu, **Vernescu și Sciotnic** s-au dovedit imbatabili și în acest prim clasament al sezonului internațional dețin autoritar primul loc.

Echipajul de caiac 4 se află, deocamdată, pe poziția a treia, însă, ierarhizarea este discutabilă din cauza unor condiții anormale de concurs, echipajul nostru situîndu-se, de fapt, pe un loc mai bun.

În probele feminine : locul V la simplu (cu evidente posibilități de creștere), locul III la dublu (după echipajele **Uniunii Sovietice** și **R.F. a Germaniei**, cu care, însă, sportivele noastre nu s-au întîlnit direct).

De remarcat reintrarea în plutonul fruntaș la canoe simplu (locul III) și menținerea unei poziții bune (locul II, cu un echipaj încă nedefinitivat) la canoe dublu.

★

Așadar, în general, constatări îmbucurătoare după aceste șapte regate internaționale — șapte pași spre... Mexic ! Este un final de etapă care generează optimism. Așteptăm, de aceea, cu multă încredere, viitoarea evoluție a „olimpicilor" noștri la una din cele mai dificile confruntări ale sezonului internațional : REGATA SNAGOV, programată la sfîrșitul acestei săptămîni.

Dan GÂRLEȘTEANU

„LA J.O. — MAI MULT DECÎT ACLIMATIZAREA — PREGĂTIRILE ȘI CALITĂȚILE NATIVE ALE SPORTIVILOR ÎȘI VOR SPUNE CUVÎNTUL"

Amplasat la Varșovia în mijlocul unui imens complex sportiv, sediul Comitetului Olimpic Polonez este, în aceste zile, un permanent șantier. Un comandament special, cu subcomisii pe ramuri sportive, studiază rezultatele obținute de prezumtivii olimpici polonezi, caută să stabilească anumite concluzii în măsură să faciliteze misiunea destul de spinoasă a celor care vor stabili definitiv lotul pentru Mexic. În această conjunctură — să recunoaștem, nu tocmai potrivită — l-am rugat pe secretarul general al Comitetului Olimpic Polonez, LEONARD GRZESKOWIAK, să acorde un interviu ziarului nostru. Un răspuns amabil și...

● Prima întrebare vizează tocmai preocuparea dv. actuală : în ce stadiu de pregătire se află olimpicii polonezi ?

— Acum, la începutul lunii iulie, sportivii susceptibili să ne reprezinte la Olimpiada de vară au încheiat prima etapă de pregătire. Debutul în această etapă a avut loc încă din primele zile ale anului. Au fost șase luni de muncă intensă, de permanente căutări, de concursuri cu caracter de verificare, de teste obligatorii, în care am ținut seamă de observațiile culese la competițiile organizate chiar pe locul de desfășurare a apropiatelor întreceri olimpice.

● Vă referiți la săptămînile preolimpice inițiate de organizatorii mexicani...

— ...da și care au fost edificatoare pentru noi, deoarece ne-au îngăduit să ne formăm o imagine mai apropiată de realitate, în legătură cu ceea ce va însemna Olimpiada propriu-zisă.

● Considerați că aclimatizarea va reprezenta un handicap pentru sportivii din Europa, și că în acest sens J.O. vor fi apanajul unor sportivi din țări situate la altitudine ?

— Am fost de cîteva ori în Mexic și, împreună cu o serie de specialiști, am studiat, cu atenție, condițiile privind adaptarea la climă și la altitudine. Este foarte adevărat că în unele cazuri s-a cam exagerat în legătură cu condițiile specifice ale țării gazdă. Dar, există și un sîmbure de adevăr... Pe noi care, mai ales, la probele feminine, nutrim speranța unor medalii, avînd în Irena Kirszenstein o sportivă în plenitudinea forțelor, acest aspect ne-a interesat cu prioritate. Medicii și biologii polonezi s-au deplasat în Mexic pentru a se edifica asupra modului de adaptare a sportivilor din această categorie și, evident, pentru a găsi antidoturile necesare. Unele concluzii prețioase pe firul adaptării, al aclimatizării ne-au fost oferite și de cei 8 antrenori polonezi care au lucrat cu diferite loturi ale țării gazdă. De aceste concluzii au ținut seama antrenorii noștri care coordonează activitatea centrelor de pregătire și aclimatizare din țară (Zakopane) sau de peste hotare (Franța și U.R.S.S.), unde participă și sportivi polonezi.

În orice caz, după părerea noastră, aclimatizarea va însemna, pînă la un anumit punct, un obstacol pentru mulți sportivi, îndeosebi pentru acei care au trecut de 25 de ani. Cu alte cuvinte, succesul va surîde în special sportivilor tineri, factorul vîrstă constituind un veritabil criteriu de departajare a valorilor.

Cît privește șansele sportivilor țării gazdă sau ale unor participanți din țări situate la altitudine, eu nu cred că ele vor fi cu mult mai mari, în raport cu cele ale concurenților europeni, de pildă. La urma urmelor, tot pregătirea și calitățile native ale unui sportiv își vor spune cuvîntul.

Interviu cu Leonard GRZESKOWIAK, secretarul general al Comitetului Olimpic Polonez

● Ați amintit de Irena Kirszenstein, una dintre speranțele poloneze în Mexic. Poate adăugați și alte nume care vor completa lotul țării dv....

— La atletism, mai trebuie amintiți **Bednarek, Jaworska, Sidlo, Nikiciuc, Piatkowski, Schmidt, Badenski.** La box, **Kulej** și **Grudzien.** La haltere, **Baszanowski, Kosziowski, Nowak, Soltisek.** La scrimă **Elszbieta Cymermann, Parulski, Pawlowski, Ochyra, Andrszewski, Gasior.** La tir **Nowitzki** și **Ralinska.**

Nu sîntem încă pe deplin edificați asupra celor ce urmează să ne reprezinte la caiac-canoe, la natație și la gimnastică, ca și într-o serie de alte ramuri sportive (ciclism, pentatlon modern, lupte libere, iachting).

● După aprecierile dv., la ce dimensiuni poate fi apreciat lotul polonez pentru Mexic ?

— Răspunsul este mai greu de dat... În prezent, Comitetul Olimpic Polonez are în studiu trei variante. Prima prevede ca în Mexic, să deplasăm doar sportivii cu șanse reale la medalii și puncte, deci, care ar fi capabili să se situeze pe primele șase locuri. În acest caz, delegația poloneză la J.O. nu va depăși cifra de 96.

Cea de-a doua variantă, este ceva mai largă, ea preconizează deplasarea unui număr de 132 de sportivi. În fine, o a treia variantă — cea optimistă — cum este ea denumită — cu 176 de participanți.

În aceeași măsură oscilează și numărul ramurilor sportive la care urmează să fim reprezentați în Mexic. În varianta primă, ar urma să ne limităm la 9, în a doua variantă la 12, iar în cea de-a treia, la 15.

● Care este punctul dv. de vedere în legătură cu acest aspect ?

— Eu am opinat pentru cea de-a treia variantă, desigur, mai costisitoare, dar necesară în forma pe care am conceput-o. Adică, la J.O., să facă deplasarea toți sportivii susceptibili să ne ofere satisfacții maxime și, alături de ei, cei care ar trebui să se afle încă de pe acum în vederile noastre pentru viitoarea ediție a competiției, de la München. Ar fi un binevenit prilej pentru sportivii de perspectivă să intre, de pe acum, în atmosfera J.O.

Interviu realizat de
Tiberiu STAMA

Voleiul — o echipă tînără, luptînd să-nvingă vechi carențe...

Edificator în ceea ce privește actualul raport de forțe dintre majoritatea principalelor puteri voleibalistice europene și mondiale calificate în vederea J.O., recentul turneu masculin desfășurat în capitala Bulgariei a fost pentru noi în genere, precum se știe, izvorul unor constatări amare, confirmări — de fapt — ale scepticismului exprimat anterior. După eșecul suferit la C.E. din Turcia în 1967 de echipa națională și în C.C.E. 1968 de formațiile de club fruntașe **Steaua** și **Dinamo**, scăzutul potențial demonstrat și ultimul loc ocupat fără drept de apel la finele întrecerii de la Sofia, în urma reprezentativelor U.R.S.S., Cehoslovaciei, Bulgariei și R.D. Germane, ne-au produs noi și clare dovezi ale stării de declin din care face eforturi să iasă voleiul nostru.

Bineînțeles, discuția asupra cauzelor și soluțiilor de ieșire din impas, în repetate rînduri făcută, n-o vom relua aci în detaliu. Înaintea oricărei alte cauze însă, o dată în plus trebuie să vorbim despre lipsa de prevedere, de preocupare pentru creșterea cadrelor de rezervă valoroase, necesare reprezentativei, lipsă manifestată vreme îndelungată de forul federal care, ani după ani, mai mult a gonit după rezultate imediate. Din care pricină, regresul ultimilor rămași din „generația de aur" (**Nicolau, Plocon, Derzei, Ferariu, Bărbuță...**) ne-a găsit descoperiți, fără înlocuitori corespunzător rodați. Așa încît, e ca și sigur că în competiția de la Sofia, chiar de-am fi prezentat optima echipă posibilă din lotul aflat în pregătire, deci și cu **Tîrlici, Schreiber, Smerecinschi, Rotaru, Rauh** și **Christiani**, care au lipsit, ea ar fi prestat eventual un joc mai bun, totuși, date fiind valoarea, omogenitatea și experiența de concurs ale celorlalte, e greu de crezut că s-ar fi clasat mai bine. Căci, așa cum destul remarcau în timpul turneului, în finala C.C.E. din acest an, **Dinamo**, în garnitură completă, cu **Derzei, Corbeanu, Tîrlici, Schreiber, Smerecinschi, Cozonici, Stoian** și **Papugiu**, a fost deseori pusă în dificultate la București și învinsă la Brno și Bruxelles de **Spartak**, echipă incontestabil inferioară reprezentativei Cehoslovaciei de la Sofia... Aceasta, pe de o parte.

Pe de altă parte, nu-i un secret că și selecționabilii rămași acasă vădesc, aproape în egală măsură cu cei care au compus reprezentativa României la Sofia, deficiențe la capitolul unde încă ilustrăm primordiala noastră scădere : în jocul de apărare din linia a doua. Aceasta, spre deosebire de ceea ce de mult timp au pregătit temeinic, pot și aplică echipele U.R.S.S., Cehoslovaciei, Bulgariei și R.D. Germane, în cadrul cărora specializarea pe posturi e cvasi desființată și ai căror jucători (mulți dintre ei de 2 m înălțime) sînt mai toți la fel de mobili, au practica plonjoanelor deplin intrată în reflex, iar atacanții participă aproximativ cît coordonatorii la efectuarea preluărilor, intrărilor din linia a doua în linia întîi și paselor la coechipierii finalizatori. La noi, deși cu o oarecare ameliorare în acest sens, își continuă totuși existența — și ne prejudiciază — compartimentarea în apărători (ridicători) și trăgători, defectuoasa mișcare în teren a acestora din urmă, insuficienta lor deprindere de a folosi plonjoanele, în general de a contribui permanent și la rezolvarea sarcinilor defensive din linia a doua ale echipei.

În plus, de-a lungul întrecerii de la Sofia echipa noastră n-a dat randamentul satisfăcător și ca urmare a slăbiciunilor blocajului, pentru a cărui perfecționare antrenorii **T. Tănase** și **Gh. Petrescu**, au, de asemenea, mult de lucrat și care, neatingînd gradul de agresivitate, promptitudine și constanță necesar, n-a constituit decît prea rar instrumentul orientativ trebuitor unei eficiente organizări defensive în zonele de fund. De aceea, n-au putut fi valorificate destul nici combativitatea jucătorilor, nici dramul de progres realizat prin sporul de atenție acordat de către antrenorii lotului pentru înrădăcinarea și la toți trăgătorii a deprinderilor defensive în linia de fund și la dublaj. Pentru că, într-adevăr, din acest punct de vedere, am observat un oarecare progres la toți atacanții (**Binda, Porosnicu, Bartha, Crețu, Udișteanu, Tănăsescu, Costinescu**), în a căror rază de acțiune, ca și în aceea a ridicătorilor-coordonatori **Iorga, Ganciu, Drăgan** și **Stamate**, aproape niciodată mingile n-au căzut ca lîngă niște... statui. E vorba de un progres care, adevărat, încă nu marchează întreaga siguranță și cuvenita consistență tehnico-tactică, ci, e deocamdată, mai mult intențional. Dar, stăruințele în această direcție sînt în măsură a da temei speranțelor de redresare, în care putem crede, știind consecvența care îi e proprie antrenorului principal al reprezentativei, **T. Tănase**, și cu care el cultivă în pregătirea elevilor săi **preceptul dezvoltării intensive a potențialului combativ în apărare, fundamentat pe o muncă asiduă, într-un regim de riguroasă disciplină. Cele verificate de noi în privința aceasta, certitudinea totodată că, prin completarea lotului cu jucătorii care n-au făcut deplasarea la Sofia, capacitatea de luptă a reprezentativei se va mări, că vom putea avea în lunile următoare o echipă în crescendo valoric, constituie argumente suficiente în favoarea opiniei ca, măcar din respect pentru principiile olimpice, încetînd fuga după rezultate imediate și onorîndu-și calificarea obținută prin locul II cucerit la C.M. de la Praga în 1966, voleiul nostru masculin să nu absenteze de la J.O. Chiar dacă, drept consecință a sus-amintitelor sale dificultăți actuale, în confruntare îndeosebi cu mai maturele echipe ale U.R.S.S., Cehoslovaciei, Japoniei, Poloniei, R.D. Germane și Bulgariei (probabil) și în același timp cu acelea ale S.U.A., Braziliei și Mexicului, reprezentativa noastră nu poate emite — în mod normal — pretenții, ca în alți ani, la una din medalii... În schimb, bizuindu-ne pe seriozitatea cu care se desfășoară antrenamentele, cunoscînd normele sănătoase după care sînt ele conduse și care garantează climatul favorabil unei solide pregătiri psihologice, putem nutri, pînă la granița certitudinii, nădejdea unei prezentări într-un înalt spirit de luptă, putem în orice caz nădăjdui că tînăra echipă masculină a României se va bate ! Și cine știe dacă astfel, cu minimum de nume sonore în formație, însă bine sudată sufletește și combativă fără pauze, echipa de acum a României nu va avea o comportare mai demnă decît fostele noastre echipe, pline de somități dezbinate, de la J.O. din 1964 și de la C. E. din 1967 ? !**

Constantin FAUR

Discuții în jurul barei de oțel

- **Va fi exclus „împinsul" din cadrul triatlonului ?**
- **Vor exista 9 categorii ?**
- **Nici un halterofil român nu candidează pentru J. O. din Mexic !**

Ca la orice competiție de mare amploare, și la campionatele europene de haltere au fost prezente numeroase personalități din conducerea federației internaționale. Și cum este firesc, în asemenea împrejurări, se poartă multe discuții interesante legate de problemele curente ale sportului respectiv.

Care sînt aceste subiecte ? Ni le-a enumerat dl. OSCAR STATE, secretarul general al F.I.H.C. :

1. RENUNȚAREA LA PROCEDEUL „ÎMPINS"

2. O NOUĂ DELIMITARE A CATEGORIILOR DE GREUTATE.

Aceste două chestiuni vor fi puse în discuție cu prilejul congresului F.I.H.C., care va avea loc cu ocazia Jocurilor Olimpice din Mexic.

Renunțarea la „împins" în cadrul triatlonului clasic, suportă multe discuții pro și contra. Adepții menținerii acestui procedeu își bazează argumentele pe faptul că, fără „împins", se vor anula toate recordurile mondiale la totalul celor trei probe și că, această mișcare are tradiție — eliminarea ei ducînd la diminuarea interesului pentru haltere.

Argumentele contra sînt mai multe. Împinsul se execută, în mare majoritate, greșit. În dorința de a obține rezultate valoroase, mulți concurenți caută să trișeze, transformînd această mișcare în „aruncat" ! Subtilitățile folosite de unii sportivi induc în eroare pe arbitri, așa încît deciziile lor sînt de multe ori eronate.

Întrebîndu-l pe dl. Oscar State ce se va întîmpla cu vechile recorduri în cazul excluderii „împinsului", am primit un răspuns laconic : **ele vor fi depuse la... arhivă !** În acest caz, vor fi alte 21 de recorduri mondiale în loc de 28 cîte există acum. Bineînțeles, avantajați vor fi sportivii care „smulg" foarte bine.

Cealaltă chestiune legată de o nouă delimitare a categoriilor de greutate prezintă două aspecte. Se intenționează mărirea categoriilor de greutate, de la 7 la 9, introducîndu-se o categorie pînă la 56 kg și una super-grea, rezervată concurenților de peste 110 kg. Propunerea o găsim justă, în special cea care vizează pe grei. Desigur, un concurent de 130—160 kg este net avantajat față de unul care cîntărește doar 108 kg. Dl. State afirmă însă că, personal, este de părere să se rămînă la actualele 7 categorii, dar să se mărească diferențele de la o categorie la alta. Bunăoară, la categoria semigrea să concureze cei între 90 și 110 kg (pînă acum 82,5—90 kg), iar la grea de la 110 kg în sus.

★

Campionatele europene de la Leningrad au constituit un adevărat triumf al sportivilor care au depășit vîrsta de 30 de ani ! Cu excepția lui Talts (un adevărat fenomen pentru cei 24 de ani ai săi) și a lui Kurențov, ceilalți 5 campioni și marea majoritate a următorilor clasați, sînt oameni de peste 30 de ani. În acest sport, mai mult poate ca în oricare altul, maturitatea, experiența de concurs, au un rol hotărîtor în obținerea marilor performanțe. Mulți dintre acești halterofili sînt candidați la medaliile olimpice. Polonezul Bczanowski nu are contracandidat la cat. ușoară, ca și sovieticii Kurențov la cat. semimijlocie și Talts la semigrea, în timp ce la alte categorii, disputele pentru primul loc vor fi foarte pasionante : la „cocoș" : Földi (Ungaria), Nashiri (Iran), Vahonin (U.R.S.S.) ; la pană : Myake (Japonia) și Novak (Polonia) ; la grea : Bednarski, Picket (ambii S.U.A.) și Jabotinski (U.R.S.S.)

★

Pentru prima oară la o competiție de mare amploare, ROMÂNIA A PREZENTAT O ECHIPĂ COMPLETĂ. Credem că s-a procedat bine, pentru că, într-o asemenea confruntare, sportivii noștri nu au avut decît de învățat. Dar, din păcate, startul halterofililor noștri a confirmat încă o dată lipsa lor de valoare internațională, a arătat (în cifre) diferența enormă față de performanțele mondiale. **Nici unul dintre halterofilii români nu a ocupat vreun loc în prima jumătate a clasamentului,** NICI UNUL DINTRE CEI 7 NU A CORECTAT MĂCAR VREUN RECORD NAȚIONAL ! În asemenea condiții, o serie de țări ca Franța, Austria, Finlanda, ca să nu mai vorbim de Bulgaria (revelația acestor campionate), R.D. Germană, Cehoslovacia etc. s-au clasat înaintea echipei noastre.

Care să fie cauzele ?

Fără a intra în prea multe detalii **vom aminti că** VOLUMUL DE MUNCĂ DEPUS LA ANTRENAMENTE DE SPORTIVII NOȘTRI ESTE CU TOTUL INSUFICIENT FAȚĂ DE ACTUALELE CERINȚE PENTRU OBȚINEREA MARILOR PERFORMANȚE.

În plus, comoditatea și indiferența care s-au cuibărit în mentalitatea halterofililor români influențează direct obținerea rezultatelor de valoare.

Campionatele europene de la Leningrad au arătat încă o dată că LA J.O. DIN MEXIC NICI UNUL DINTRE SPORTIVII NOȘTRI NU-ȘI POATE JUSTIFICA PARTICIPAREA.

Ion OCHSENFELD

LEONID JABOTINSKI

Foto : A.P.N.

Etchevarria — record mondial pe 1500 m liber !

În ultima zi a concursului preolimpic de natație de la **Santa Clara** (California), sportivul mexican **Guillermo Etchevarria** a stabilit un nou record mondial în proba de 1500 m liber, cu performanța de 16:28,1 (vechiul record mondial era de 16:34,1 și aparținea americanului **Mike Burton**, care s-a clasat pe locul doi cu 16:47,1). În proba feminină de 1500 m liber, cîștigată de americanca **Anne Simmons** cu 18:06,8, înotătoarea suedeză **Elizabeth Ljundgren-Morris** s-a clasat pe locul patru cu 18:21,7 — nou record european. Proba masculină de 100 m liber i-a revenit lui **Isac Zorn** (S.U.A.) în 53,8, iar cea masculină de 200 m bras lui **Felipe Munoz** (Mexic) cu 2:29,3 (nou record al Mexicului). Alte rezultate : masculin : 100 m fluture : **Spitz** (S.U.A.) 55,5 ; 200 m spate : **Horsley** (S.U.A.) 2:11,3; feminin : 100 m fluture : **Toni Hewitt** (S.U.A.) 1:05,8 ; 100 m liber : **Sue Pederson** (S.U.A.) 1:00,0 ; 200 m spate : **Elaine Tanner** (Canada) 2:24,6.

Obiectiv : peste 61,64 m la disc !

Cîteva dintre cele mai bune aruncătoare de disc din lume, între care **Liesel Westermann** (R.F.G.) și **Lia Manoliu**, vor concura mîine la Köln în cadrul unei competiții în care se încearcă doborîrea recordului mondial, deținut cu 61,64 m de Christine Spielberg (R.D.G.).

SUB SEMNUL CERCURILOR OLIMPICE

MEXICO